

ПРОКУРАТУРА НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

ГЛАВЕН ПРОКУРОР

КОНСТИТУЦИОНЕН СЪД
Вх. № 12/по в.г. 8
Дата 09.07.2014

№ 5422/2014 г.
София, 09.07.2014 г.

ДО
КОНСТИТУЦИОННИЯ СЪД
НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

СТ А Н О В И Щ Е по конституционно дело №8/2014г.

ОТНОСНО: Искане на омбудсмана на Република България за установяване на противоконституционност на чл.250а-чл.250е, чл.251 и чл.251а от Закона за електронните съобщения

УВАЖАЕМИ КОНСТИТУЦИОННИ СЪДИИ,

С Ваше определение от 12.06.2014г. (получено в прокуратурата на 16.06.2014г.) съм конституиран като заинтересована страна по делото, заведено по искане на омбудсмана на Република България за установяване на противоконституционност на чл.250а-чл.250е, чл.251 и чл.251а от Закона за електронните съобщения (ЗЕС).

В съответствие с предоставената ми възможност изразявам следното становище.

Искането на омбудсмана на Република България е мотивирано с решението от 8 април 2014г. по съединени дела С-293/12 и С-594/12 на Съда на Европейския съюз, разширен състав, с което Директива 2006/24/ЕО е обявена за нищожна, поради несъответствие с разпоредбите на чл.7, чл.8 и чл.52, параграф 1 от Хартата на основните права на Европейския съюз. От това се прави извод, че нормите, с която изискванията на Директива 2006/24/ЕО са транспонирани в българското законодателство, противоречи на правото на ЕС и нарушава чл.5 ал.4 от Конституцията на Република България (КРБ). Наред с това се отстоява тезата, че посочените разпоредби на ЗЕС противоречат пряко и на чл.32 ал.1 и чл.34 КРБ, прогласяващи съответно неприкосновеност на личния живот на

гражданите, както и като основно лично право свободата и тайната на кореспонденцията и на другите съобщения.

Искането е допуснато за разглеждане по същество от Вас. Намирам че същото е основателно и следва да бъде уважено, поради следните съображения.

1. Атакуваните разпоредби на ЗЕС са въведени със Закона за изменение и допълнение на ЗЕС, обн. ДВ, бр.17/2010г. Видно от мотивите на внесения от Министерския съвет в Народното събрание законопроект №902-01-52/2.12.2009г. с промените се въвеждат именно изискванията на Директива 2006/24/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 15 март 2006г. за запазване на данни, създадени или обработени, във връзка с предоставянето на обществено достъпни електронни съобщителни услуги или на обществени съобщителни мрежи и за изменение на Директива 2002/58/ЕО. С измененията и допълненията на ЗЕС се задължават юридическите лица, осъществяващи обществени електронни съобщителни мрежи или услуги, да съхраняват всички данни, създадени или обработени в процеса на тяхната дейност, отнасящи се до трафика на съобщенията. Уреждат се редът и условията за достъп до тези данни и лицата, които имат право на достъп до тях. Данните се съхраняват за определен период с оглед използването им за разкриването и разследването на престъпления. С решение от 8 април 2014г. по съединени дела С-293/12 и С-594/12 Съдът на Европейския съюз, разширен състав е обявил Директива 2006/24/ЕО за нищожна, поради несъответствие с разпоредбите на чл.7, чл.8 и чл.52, параграф 1 от Хартата на основните права на Европейския съюз.

Намирам за убедителна тезата на омбудсмана на Република България за противоконституционност на атакуваните норми. Не може да се възрази срещу основния аргумент в искането – след като транспонираният в националното ни право акт от правото на Европейския съюз е обявен за нищожен от съда от Съда на съюза поради противоречие с Хартата на основните права на ЕС, това компроментира неговата конституционносъобразност.

Въпреки че Хартата на основните права на Европейския съюз не е класически акт на международното право от гледна точка на органите по нейното издаване, по силата на чл.6,§1 от Договора за ЕС (ДЕС), Хартата има същата юридическа сила, като ДЕС и Договора за функциониране на ЕС (ДФЕС). Това я прави пряко приложим в националното ни право международен акт, имащ предимство пред актовете на вътрешното право, които му противоречат. Противоречието е констатирано от Съда на Европейския съюз, затова аргументът на омбудсмана, основан на чл.5, ал.4 КРБ, се явява състоятелен.

2. От решението на Съда на Европейския съюз могат да се черпят доводи и за противоречие на атакуваните норми с разпоредбите на чл.32 и чл.34 КРБ, прогласяващи неприкосновеност на личния живот и свобода на кореспонденция и другите съобщения.

Съгласно Решение № 4/18.04.2006г. по к.д. № 11/2005г. на Конституционния съд неприкосновеността на кореспонденцията, поради правната си природа, принадлежи към първото поколение основни права, насочени към защита на физическия и духовния интегритет на човешката личност и по-специално автономията и частната сфера на индивида. От анализа на посочените разпоредби на ЗЕС е видно, че събираните по закон данни позволяват да се идентифицира лицето, с което потребителят комуникира, средството, времето и мястото на комуникация, както и нейната интензивност.

Според решението на Съда на Европейския съюз чрез събиране и обработване на тези данни могат да се направят детайлизирани заключения за личния живот на гражданите – техните навици, социални контакти, място на пребиваване и други. Не може да се отрече, че това се явява намеса от страна на държавата в личния живот на гражданите и в свободата на кореспонденцията, която при наличното решение на Съда на Европейския съюз трудно може да се определи като обоснована и съразмерна от конституционна гледна точка.

Поради изложените съображения считам, че имате основания да установите противоконституционност на оспорените с искането на омбудсмана разпоредби от ЗЕС.

С УВАЖЕНИЕ:

СОТИР ЦАЦАРОВ
ГЛАВЕН ПРОКУРОР